Mor als 87 anys la pintora Esther Boix

Va ser una de les artistes que més van contribuir a aglutinar la generació de la postguerra Originària de Llers, va convertir la vall del Corb en la terra d'adopció

Esther Boix, en la inauguraci d'una antol gica a Girona l'any 2007 Foto: EUDALD PICAS.

Era la cara més dolça de la postguerra, una artista vivaç d'eterna expressió infantil que, a pesar de la poliomielitis que se li va manifestar als dos anys, es convertiria en una de les principals aglutinadores de la generació que va emergir després de la guerra. Esther Boix i Pons, natural de Llers, a l'Alt Empordà, va morir dilluns passat als 87 anys a Anglès, on residia amb el seu marit, l'escriptor Ricard Creus, des que l'edat els havia anat separant del seu estimat refugi a la vall d'en Bas, en aquell mas del Perer del Corb que havien transformat en una casa oberta també a les generacions més joves. Ha acabat desapareixent, però, amb una discreció absoluta: fora del seu cercle més íntim, pocs van tenir notícia de la seva mort fins que la cerimònia funeral ja s'havia celebrat, ahir a la tarda al tanatori de Salt.

Pintora, pedagoga i còmplice activa de les principals iniciatives d'obertura a la modernitat impulsades amb els amics Josep M. Subirachs, Francesc Torres Monsó, Emília Xargay, Josep M. de Sucre o Ricard Creus, llavors un jove pintor amb qui s'acabaria casant el 1965, Esther Boix va evolucionar des de la influència fauvista, amb profusió de personatges solitaris i pensatius en què projectava el seu propi calvari clínic per fer front al progressiu debilitament per la malaltia, a una presa de consciència cada vegada més manifesta a partir dels anys seixanta, en què va bolcar el seu intens món interior a reflectir el trabals social i polític del país, procurant no perdre, però, autenticitat pel camí. És per aquesta mateixa època que funda amb Creus el taller de tècniques artístiques l'Arc, que fomentava l'entrenament en una metodologia creativa de treball. A mitjan anys setanta la seva obra arribaria a la màxima maduresa, quan segons declarava ella mateixa va adonar-se que “estava tipa de viure angoixada”, que el seu temperament no era de recrear-se en el dolor, sinó d'apreciar “tot allò que té de bo la vida”. És el moment dels seus magnífics paisatges, sovint de grans formats verticals, de tons molt tènues i plans: visions de plenitud i serenitat. Quan l'any 2000 l'Ajuntament de les Preses la va nomenar, junt amb el seu marit, filla adoptiva del municipi, l'alcalde, Daniel Terradellas, va definir aquesta parella inseparable en uns termes d'enorme precisió: havien trobat “el rar equilibri entre ser importants i ser senzills”. Els darrers anys, havia estat objecte de diversos reconeixements, entre ells l'exposició retrospectiva organitzada a la Fontana d'Or el 1994, i la triple revisió promoguda conjuntament per la Fundació Fita, la Casa de Cultura i el Museu d'Art de Girona amb el títol Esther Boix. Miralls i miratges, el 2007.

Publicat a:

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/746829-mor-als-87-anys-la-pintora-esther-boix.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss